

Bohužel z osobních důvodů se nebudu moci zúčastnit slavnostního prvního představení po ničivých povodních, které mě zastihly právě při mém pravidelném pobytu v České republice. Protože jsem na vlastní oči viděla zkázu v prostorách mého domu, o to s větší radostí přijímám zprávy o tom, že škody jsou napraveny a divadlo bude opět fungovat.

Když se v roce 1929 můj otec rozhodl, že bude investovat kapitál do stavby tohoto domu, jistě byl přesvědčen, že tímto činem nejen zabezpečí svou rodinu hmotně, ale že tím i vytvoří trvalé zázemí pro své blízké.

Po dokončení stavby, když jsme se nastěhovali, jsem v tomto domě s rodiči a sestrami prožila své dětství a dospívání. Jsem tedy pamětníkem počátků divadla tehdy známého pod názvem Velká opereta. Repertoár divadla odpovídal jeho názvu. Umělecký ředitel, který byl přítelem naší rodiny a kterého jsem samozřejmě osobně znala, zahájil první sezonu Rombergovou *Písní pouště*, pak následovala Frimlova *Rose Mary* a další. Mě, tehdy, jak už jsem uvedla, dítěti, však dodnes utkvělo v mysli představení *Tři mušketýři*. Nevím proč, ale pamatuji si ho dodnes. Tak jako si pamatuji, že pan ředitel Hugo Kraus měl ve své kanceláři, kam jsme jako děti s tatínkem zavítaly, velkou klec s barevným papouškem.

Tento normální a šťastný život pro nás jako rodinu skončil druhou světovou válkou. Náš osud byl stejný jako osud statisíců jiných. Po válce jsem se do tohoto domu, našeho domova, vrátila z deportace spolu s mladší sestrou. Rodiče bohužel nepřežili. Začala jsem znovu studovat ve snaze dokončit studia započatá před válkou. Než však uplynulo několik let, ve kterých se náš život pomalu vracel do normality, byly jsme po nástupu komunismu znovu na útěku. Tentokrát na dlouhých čtyřicet sedm let.

V Americe, kam jsem se uchýlila, jsem prožila celý svůj aktivní život. Dostudovala jsem, pracovala jsem jako lékařka, vdala jsem se a spolu se svým manželem jsme vychovali dva syny. Vnitřně jsem se smířila se skutečností, že do Čech se už nikdy nevrátím. Moje rodina a moje sestry žily v Americe, dodnes Ameriku považuji za svou druhou vlast. Osud však vždycky něčím překvapí, a tak, když se naskytla možnost, že staré křivdy mohou být napraveny, rozhodla jsem se, že vynaložím všechno své úsilí, aby dům, který můj otec postavil a který nám byl dvakrát ukraden, dostal svého právoplatného majitele. Nebylo to vůbec lehké, ale vědomí, že jsem tím povinna svým rodičům, mi pomohlo překonat všechny překážky. Můj manžel a moji synové, kteří již ode mě převzali břemeno starostí o tento dům, mi byli po celou tu dobu velkou oporou.

Tak jako většina těch, kteří restituovali svůj majetek po revoluci v roce 1989, jsem dům našla v opravdu neutěšeném stavu. Od té doby se však mnohé zlepšilo a samozřejmě, že v tomto úsilí budeme pokračovat.

Proto vítám a jsem velmi potěšena, že Vás všechny mohu alespoň na dálku uvítat v divadle na slavnostním představení. Vnímám to jako hold svým rodičům, kterých jsem si nikdy nepřestala hluboce vážit a na které stále s láskou vzpomínám. Vzpomeňte si na ně i vy.

25. září 2003

MUDr. Edita Widderová-Sušická